

DENEYİM 1

Kurban kesimiyle ilgili çok fazla kötü anım var ve hepsi aslında ne yazık ki birbirinin tekrarı. Eskiden kurban bayramının ilk günü aileler (yani akrabalarım) bir araya gelir ve bir veya iki tane kurban keserlerdi. Nedendir bilmem her seferinde bunları izlerdim. İzlememe hiç karışıldığını hatırlamıyorum. Rutin olarak önce bir adam gelir kurbanın üç ayağını bağlar ve birini serbest bırakırdı. Ardından kafasını keserdi. Kafası kesilirken kurbanın, o korumasız hayvanın çıkardığı sesleri, akan kanı, o görüntüleri asla unutamam. Yazarken bile tüylerim diken diken oluyor. Sonra adam onu bir ağaca asar ve önce derisini yüzer, sonra da parçalara ayırır. Kadınlar bir araya gelerek onları küçük parçalara ayırır ve şişlere dizerler. Erkekler bu işlemler yapılırken mangal yakar ve etleri pişirme işleri onlarındır.

Her kurban bayramında iki kaşımın ortasına kurbanın kanı sürüldü. Ne anlama geldiğini hala bilmiyorum, açıkçası bilmek de istemiyorum. Yaklaşık olarak 5-6 yıldır hiçbir kurban bayramında kurban kesilecek diye evden dışarı çıkmıyorum. Katıldığım “kurban kesim törenleri”nde doğru düzgün et yiyemedim. Biraz önce gördüğüm canlı hayvanın önümde, tabağımda olması çok tiksindiriciydi.

Kurban etinin tadını diğer etlerden her zaman ayırt edebilirim ve asla ama asla yiyemem. Şu anda genellikle sebze ağırlıklı besleniyorum. Sadece baharatlı, salçalı olursa, yani etin tadı artık yemekte ölürse yiyebiliyorum. Ama ilk tercihim asla et yemeği değildir.

Savaşlarla, soykırımlarla ilgili bazı filmlerde de insanların ya da hayvanların kafalarının kesilmesiyle ilgili görüntüler varsa tam olarak gösterilmese bile ben artık filmin devamını kafamda canlandırabiliyorum. Ne de olsa bunlar bana çok yabancı görüntüler değil. Keşke bunları bana asla izletmeselerdi. Hatta keşke insanlar asla böyle bir şey yapmasalar. Bazen düşünüyorum da her aile yılda bir kez kurban kesse bir yılda toplam kaç hayvan katledilmiş oluyor ve eğer bu bir ritüelse... Düşünmek bile istemiyorum!

DENEYİM 2

1974 doğumluyum. Çocukluğumda, kurban bayramlarında ailecek, anneannemin veya babaannemin kasabadaki evlerine giderdik. Kurban, önceden alınır, bahçede bir ağaca bağlanır ve bir süre beslenirdi. Bu sürede, ortam değiştiren, arkadaşı olmayan çocuk olarak; kurbanla arkadaşlık kurardım, onu beslerdim, isim verirdim, severdim, oyunlar oynardım. Ve sonra zamanı geldiğinde kurban edilişini izlerdim. Bu yüzden, hala kurban eti yiyemem.

Beni etkileyen, hatırladığım son anıda muhtemelen 7-9 yaşlarındaydım. Yine arkadaşım olan kurbanın, kurban edilişini izledim. Bu defa, yanımda duran leğene çıkartılıp koyulan iç organları dikkatimi çekmişti çünkü kalbi hala atıyordu!! Öldüğü halde kalbinin hala atıyor olması beni şok etmişti!!!

Sonradan, kalbin ölümden sonra da refleks benzeri çalışmaya devam etmesinin normal olduğunu öğrenmişim ama yine de uzunca bir süre bu deneyimin etkisiyle 'ölüm'ün ne olduğunu anlamaya çalışmış; bir anlamda varoluşumu sorgulamışım.

Bir daha kurban kesmedik; derneklere bağışta bulunduk.

Umarım, artık çocuklar bu vahşetten ve dehşetten uzak büyüyebilirler...

DENEYİM 3

Çok detaylı olarak anlatabileceğim bir şey yok ancak söyleyebileceğim, şu an 31 yaşındayım. Yaklaşık olarak 8 yaşında tanık olduğum kurban kesimi sonrası henüz kırmızı et yemedim.

DENEYİM 4

Şu anda 44 yaşındayım.

Olayı yaşadığımda yaşımla 9 veya 10 olmalı...

Yer Erzurum'du.

Yine bir 'Kurban Bayramı'.

Yolda evet, yolda, caddenin üzerinde ve hemen evimizin önünde, bir danayı güç bela yatırdılar. Önce bu mücadele oyun gibi geldi. Gerçi kesileceğini biliyordum ama hiç böylesine şahit olmamışım. Bu kadar yakın ve bu derece detaylarıyla...

Bıçağı dananın boynuna dayayıp da kan fışkırmaya başlayınca, gözümü hiç ayırmadan izlediğimi ve donup kaldığımı hatırlıyorum.

Sonra içim bulandı ama bir mide bulantısı değildi bu. Deprem oldu sanki, dananın damarları, etleri, sinirleri, kemikleri keskin bıçağa direnirken çıkan boğuk sesi ile birlikte, ruhum şiddetle çalkalandı.

2 ya da 3 hafta sonra yatağa düştüm. Sarılık dediler.

Sebebini kimse bilmiyordu ama "**korkmuş bu çocuk dedi**" birileri.

O manzaranın yarattığı hastalık bir yana, ruhumda yarattığı etkileri kimse bilemeyecek.

Ben bile.